

# പാന്യുകർക്ക് മാളമുണ്ടാ?

സരോജ വർഗീൻ്റ്, ന്യൂയോർക്ക്



കേരളം മാറിപ്പോയെന്ന് പ്രവാസികൾ മാത്രമാണോ മനസ്സിലാക്കുന്നതും വ്യാകുലപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത്? കേരളത്തിന്റെ സസ്യശ്വാമളതയും സഹനരൂപവും നഷ്ടപ്പെട്ടപോലെ തന്നെ കേരളം ഇപ്പോൾ ബഹുഭാഷ സംസ്ഥാനമായി മാറി കഴിഞ്ഞുവെന്നും കേൾക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു സംസ്കാരം ഉരുതിരിയുന്നോൾ പരമ്പരാഗതമായ മുല്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണു്. എങ്കിലും പഴമയുടെ നൂൽ പാടെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മുന്നേറ്റം നിർഭാഗ്യകരമാണു്.

കുറച്ച് മുന്ന് വരെയുണ്ടായിരുന്ന ചെമ്മൺ പാതകളും കാളവണ്ഡികളും അപ്രത്യക്ഷമായ്തിനോടൊപ്പം തന്നെ കേരളത്തിന്റെ അശകു വഴിയുന്ന മുവലാവണ്ണവും മാറുന്നത് അവിടെയുള്ളവർ ഒരു പക്ഷ തിരിച്ചിരിയുന്നില്ല. വല്ലപ്പോഴും സ്വന്തം വേരു തെടി പോകുന്ന പ്രവാസി താൻ നടന്ന വഴികളിലെ നാലുകെട്ടുകളും, അമ്പലക്കുളങ്ങളും, പീലി വിടർത്തി നിന്നിരുന്ന കേരവുകൾ അപ്രത്യക്ഷമായത് കണ്ണ് കുഞ്ഞിതപ്പെടുന്നു.. പുരോഗതി ആവശ്യമാണെങ്കിലും പ്രകൃതിദത്തമായ അമുല്യ സ്വന്തത് നശിപ്പിച്ച് കളയുന്നത് അപരിഹാരമായ നഷ്ടമാണു്. ഓരോ സ്ഥലത്തെയും ഭൂപ്രകൃതി വ്യത്യസ്തമാണു്. ഭൂമിയിലെ എല്ലായിടവും ഒരു പോലെയെങ്കിൽ ഇന്ന ലോകം എത്ര വിരസമാകുമായിരുന്നു. അത് കൊണ്ണ് പാശചാത്യ നാടുകളിലെ നഗരങ്ങളെല്ല അനുകരിക്കാൻ പ്രകൃതി കനിഞ്ഞുശേഖരിച്ച മരങ്ങൾ വെട്ടിക്കുള്ളതും, പുഴകൾ നികത്തിയും അവിട അംഗരച്ചുനികളായ കെട്ടിങ്ങളും, മനുഷ്യർക്ക് നടക്കാൻ ഇടമില്ലാതെടുത്ത് നിരയെ വാഹനവും നിരച്ചാൽ അതിനെ പുരോഗതി എന്നു പറയാമോ?

എകദേശം നാലു് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പാണു് ഈ ലേഖികയും കുടുമ്പവും കേരളം സന്ദർശിച്ചത്. ഒരു പ്രവാസ മലയാളിയായിട്ട് നാലു ദശാഖ്യദിവസൾ കടന്നുപോയിട്ടും എൻ്റെ ഓർമ്മകളിൽ പുണ്യപാടങ്ങളും, കൈതെതാടുകളും, അമ്പലക്കുളങ്ങളും, ആവത്തേപൊയ്ക്കകളും, കായൽപ്പരപ്പുകളും, കാറ്റിൽ ഇളകുന്ന തെങ്ങോലകളും, പക്ഷകളും കല-പില ശബ്ദങ്ങളും, അലസം മേംത് നടക്കുന്ന നാൽക്കലികളും ഒക്കെ നിരത്ത് നിൽക്കുന്നു.

നഗര മദ്യത്തിലെ വീടിലും യാത്രകൾക്കിട സ്റ്റാർ ഹോട്ടലുകളിലും താമസിക്കുന്നവോൾ കേരളത്തിന്റെ ശ്രാമംഗിയും ജനിച്ച് വളർന്ന തറവാടും പരിസരങ്ങളും ഒന്നുകൂടി കാണുന്നതു മോഹം ഉണ്ടായി. ദൈവരോട് ആശുപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് കാറ്റ് ശ്രാമപ്രദേശമെന്നു താൻ കണക്കാക്കിയിരുന്ന ദിക്കിലേക്ക് തിരിച്ചു. കാർ മുന്നോട് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ താൻ കൊതിയോടെ നോക്കിയിരുന്ന ശ്രാമം. എവിടെ? താൻ കാണുന്നതിയ തറവാട് എവിടെ? തറവാടിനും രോധിനുമിടക്കുള്ള പുഞ്ചപ്പാടവും, കൈത്തോടു എവിടെ? ഒന്നും കാണുന്നില്ല. അവിടെ ആകാശവിതാനത്തിലേക്ക് ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന കെട്ടിട സമുച്ചയം.

തറവാടിന്റെ പിന്നിൽ വളർന്ന് പതലിച്ച് നിന്നിരുന്ന ഇലഞ്ഞിപുമരം, മറ്റ് ഭൂക്ഷങ്ങൾ ഒന്നുമിപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. തറവാടിന്റെ മുന്നാറ്റത്തുണ്ടയിരുന്ന നീന്തൽക്കുളത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് നിരപ്പായ ഭൂമി.. വളരെ അപരിചിതമായ ഒരു നാട്ടിലെത്തപ്പെട്ട പ്രതീതി. എന്നേറുയും എന്നീ കളിത്തോഴ്രുടേയും കേളിരംഗമായിരുന്നു ആ ഇലഞ്ഞി മരച്ചോട്. മരത്തിൽ നിന്നും കൊഴിഞ്ഞ് വീഴുന്ന ഇലഞ്ഞിപുകൾക്കുണ്ട് മാല കോർക്കുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ വിനോദമായിരുന്നു. വാഴപ്പോളയിൽ നിന്നും ചീനിയെടുത്ത പട്ടപോലെ മുദ്രവായ നാരിൽ കോർത്ത ഇലഞ്ഞിപുമാല കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവോൾ എന്നീ കഴുത്തിൽ വന്നു വീണ്ടും. കുസുതകരുന്ന ഉൺ്ടിക്കുട്ടൻ അതണ്ണയിച്ച് ദാടുകയും എല്ലാവരും കുടച്ചിരി ചിരിച്ചപ്പോൾ കുടെ താനും ചിരിച്ചതും ബാല്യകാല ഓർമ്മകളിൽ തെളിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു.

അന്ന് കുട്ടികൾക്ക് കളിക്കാൻ വിശാലമായ പറമ്പും തണൽ മരങ്ങളും, നോക്കി നിൽക്കാൻ മനോഹരമായ കാഴ്ചകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.. ഒരു മൺിക്കിലുക്കത്തോടെ വഴിയിൽ കുടെ നടന്നു പോകുന്ന ആന, ശ്രാമവീം കുളിലുടെ വല്ലപ്പോഴും കടന്നുപോകുന്ന കാളവണ്ടികൾ. വേനലവുഡി ദിവസങ്ങൾ കളിച്ച് തിമിർക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമെന്നു വിശ്രസിക്കുന്ന നിഷ്കളെങ്ക ബാല്യം. അന്ന് വല്ലമുച്ചി പറഞ്ഞിരുന്ന ശാസിച്ചിരുന്ന വാക്കുകൾ ഇന്നും ഓർമ്മയിലുണ്ട്. കുഞ്ഞുങ്ങളെ നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പാടത്തും തൊടിയിലും കേരി ഇരങ്ങി നടന്നാൽ വല്ല ഇംജന്തുകളും ഉപദ്രവിക്കും. നല്ല ഇനം പാമ്പുകൾ അവിടെയെല്ലാം ഉണ്ടാകും. ആ സർപ്പക്കാവിന്റെ അടുത്തൊന്നും പോകരുത്. തറവാടിന്റെ വടക്ക് വശത്ത് വളർന്ന് നിൽക്കുന്ന പേരുമരത്തിലെ മലങ്ങൾ തിനാനായി അതിൽ കയറിയിരഞ്ഞുന്ന അണ്ണാറകണ്ണം നോക്കിയിരുന്നതും, അവയുടെ പുറ്റാലിനുൽ പിടിക്കാൻ കൊതി തോനി പിടിക്കാൻ ചെല്ലുന്നവോൾ ഞങ്ങളെ കളിയാക്കി എന്തോ പറഞ്ഞ് ഓടി മരയുന്നതും, പിനെ മരത്തിന്റെ തുംബത്ത് ചെന്നിരുന്ന് ഞങ്ങളെ നോക്കി ചിലക്കുന്നതും എത്രയോ വട്ടം ആസ്പദച്ചിട്ടുള്ള കാഴ്ചകൾ ഇന്നും മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞ് വരുന്നു. നാരകമരത്തിന്റെ കൊന്പത്ത് കുട്ട് വക്കുന്ന കിളികളെ കല്പിറയുന്നത് വല്ലമുച്ചികൾ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന കുട്ടുകരെ വല്ലമുച്ചി ശാസിക്കുന്നതും കുട്ടുകാർ പിണങ്ങിപോകുന്നതും പിനെ അതെല്ലാം മറന്ന് തിരിച്ച് വരുന്നതും വരുന്നതും ബാല്യത്തിന്റെ നിഷ്കളെക്കുത.

ബാല്യ കാല കൗതുകങ്ങൾ.

മണ്ഠ് മുടിയ ഈ പ്രവാസ ഭൂമിയിൽ, ഈ ഭൂതലത്തെ നോക്കിയിരിക്കുന്നോൾ മറമാരുത്തൻറെ തലോടലേറ്റ് സ്വന്തം ചെയ്യുന്ന വയലേലകളും, ഞാറു നടുന്ന യുവതികളുടേയും, കൈതേതാടിയിൽ നിന്നും പുണ്യപ്പാടങ്ങളിലേക്ക് ചുക്കം ചവുട്ടി വെള്ളം എത്തിക്കുന്ന യുവാകളുടേയും നാടൻ പാട് ആ ശ്രമത്രൈക്കഷ്ടതിനു എന്തു മാത്രം സർഗ്ഗ ചേതന പകർന്നിരുന്നു എന്ന് ഓർത്തുപ്പോകുന്നു. തറവാടിൻറെ മിനുസപ്പെടുത്തിയ വിശാലമായ പടിഞ്ഞാറെ മുറ്റത്ത് കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ് കൂട്ടമായി എത്തുന്ന കുറകളും, മുറ്റത്തിൻറെ നടുവിൽ ബലമുള്ള ചെറിയ തടികൾ കൂട്ടികെട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ കോലിൽ പി ടിച്ച് നിന്ന് കൊണ്ട് കുറ മെതിക്കുന്ന സ്നീ പുരുഷരാഡും ഈനു മാത്രതുപോയ പഴയ ചിത്രം പോലെ അവശ്യപ്പിക്കുന്നു. കാടിൻറെ ഗതി അനുസരിച്ച് പതിരു പാറ്റി കളയുന്നത് നോക്കി നിൽക്കാൻ എന്തു രസമായിരുന്നു. അവസാനം പറക്കാണ്ട് അളന്ന് അറയിൽ ശേഖരിക്കപ്പെടുന്ന ധാന്യം തറവാടിലും മറ്റു വേണ്ടപ്പെട്ടവർക്കും അടുത്ത കൊയ്ത്തുകാലം വരെ ലോം കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ പദ്ധാപത്മായിരുന്നു. അതെപോലെ മാസം തോറും കാര്യസ്ഥമനും തെങ്ങു കയറ്റക്കാരും കൂടി പറവുകൾ തോറും ചുറ്റി നടന്നു വെട്ടിയിടുന്ന തെങ്ങാ തറവാടിൻറെ വടക്കെ മുറ്റത്തായി കൂട്ടിയിടുന്നത് പ്രതിമാസ വരുമാനമായിരുന്നു വടക്കെ പറമ്പിൽ വിരിഞ്ഞ വാഴക്കുലകളും, ചേന, ചേന്യ്, പടവലങ്ങ തുടങ്ങിയ കുഷികളും. ഒരു കുടുന്നത്തിൻറെ മാത്രമല്ല കേരളത്തിൻറെ തന്നെ മുഖ്യശ്രീ ആയിരുന്നു.

ഈ ആദ്യയിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന അരിയും ചെന്നയിൽ നിന്നും ക്രൂതിമ വളമുപയോഗിച്ച് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പച്ചക്കറികളും കൊണ്ട് ശ്രേഷ്ഠപ്പെടുന്നു കേരളീയർക്ക് ഇത് ഇൻസ്റ്റർൻ്റ് യുഗത്തിൻറെ കാലം. ഇൻസ്റ്റർൻ്റ് കോഫി, ഇൻസ്റ്റർൻ്റ് ചായ, ഫാസ്റ്റ് ഫോഡ് ഇവയുടെ കടനാക്രമണത്തിൽ ചില്ലിട ബാധാകളിൽ പാചകത്തിൻറെ സുഗന്ധം അരോചകതാം സുഷ്ടിക്കയില്ലാണോ? വിടിൻറെ ഉമ്മിത്ത് കൊള്ളുത്തി വച്ച് നിലവിളക്കിനു മുമ്പിൽ ഇരുന്ന് നാമജപ കീർത്തനങ്ങളും വേദ പാരായണവും നടത്തിയിരുന്ന കൂട്ടികളും കുടുന്നങ്ങളും ഇനില്ലാണോ?

ഈ പ്രഭാതത്തിൽ വെഞ്ഞത്ത് മുടിയ ഈ നാടിൽ ഇരുന്ന് കൊണ്ട് ജനലിലുടെ നോക്കുന്നോൾ കാണുന്ന കറുത്ത പക്ഷികുട്ടങ്ങൾ ആയിരക്കണക്കിനു മെല്ലുകൾക്കപ്പെറ്റിരുമ്പുള്ള എൻ്റെ സ്വന്തം നാടിലെ പക്ഷികളെല്ലാം എവിടെയായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ കുടുകു എന്ന ചിത്ര പൊതി വരുന്നു. വല്ലുമ്മച്ചി അനു പറഞ്ഞിരുന്ന ആ നല്ല ഇനം പാമ്പുകൾ ഇന്ന് ഇന്തു മാളങ്ങളിലായിരിക്കും. പതുങ്ങി കിടക്കുന്നത്?

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 8:20 'കുറുന്തികൾക്ക് കുഴികളും, ആകാശത്തിലെ പറവകൾക്ക് കുടുകളുമുണ്ട്. മനുഷ്യപുത്രനു തല ചായ്ക്കാനിടമില്ല.' ഈ വാക്യത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി എഴുതിയപോലെ നാടിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു പാട്ടാണ് "പാമ്പുകൾക്ക് മാളമുണ്ട്, പറവകൾക്കാശമുണ്ട്" നമ്മുടെ കേരളത്തിൽ വന്ന

മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോച്ചിക്കുന്നേം ഈ പാട്ടും വചനവും ഓർമ്മ വരുന്നു. സമീപം ഭാവിയിൽ പാദ്യകൾക്ക് മാളമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. പറവകളുമൊരു മരച്ചില്ലയില്ലാതെ എവിടേക്കോ പറന്നുപോകാനാണ് സാധ്യത. ഭൂമിയിൽ കേരളമെന്ന സ്ഥലത്ത് മാത്രം പാദ്യകൾക്ക് മാളമില്ല പരവകൾക്കാശമില്ല എന്നു ദൈവം ദുഃഖത്തോടെ മനസ്സിലാക്കും. വിലക്കപ്പേട്ട കനി തിന പോലെ വിലപ്പേട്ട പ്രക്രൃതിയെ നശിപ്പിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു എന്നു ശിക്ഷ ലഭിക്കുമെന്നു വരും തലമുറക്ക് വേണ്ടി പരിത്രകാരണാർക്ക് കുറിച്ച് വക്കാം.

ഇലക്ട്രോണിക്ക് യുഗത്തിൽ ദ്രുശ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ തിളക്കത്തിൽ സിനിമകളും മറ്റു വിനോദങ്ങളും. സ്വന്തം മുൻഡിയിൽ തന്നെ ലഭ്യമാക്കുന്നേം കുടുമാംഗങ്ങൾക്ക് ഒന്നിച്ചിരുന്ന കുശലം പരയാൻ സമയമെന്നിട? വിജ്ഞാനവിന്യാസത്തിന്റെയും വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും യുഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നമുക്ക് ഇൻഡിസ്ട്രിയൽ ഇ-മെയിലും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും എല്ലാം സമയ-ദുര-തടസ്സങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്യുന്നു. അതെത്ത് സമയം പാപരാണികവും പവിത്രവുമായ ഒരു സംസ്കാരവും, പ്രക്രൃതി സമ്പത്തും, ഭംഗിയും ദിനം പ്രതി നഷ്ടപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതോടു പരക്കു കാലത്തിന്റെ ആവശ്യമാകാം. ശഹാത്യരത്നത്തോടെ പ്രവാസികൾക്ക് സന്ദർശിക്കാൻ അവരുടെ ഓർമ്മയിൽ ഉള്ള കേരളം മാറി പോയി. വളർന്നു പോയി എന്നു ഒരു കവി പടിയത് ഇപ്പോഴത്തെ വളർച്ചയുടെ അർമ്മത്തിലായിരിക്കുന്നില്ല. പാദ്യകൾക്ക് മാളമില്ല, പറവകൾക്കാകാശമില്ല, മനുഷ്യപുത്രനു തല ചായ്ക്കാൻ മാത്രമിടമുണ്ട്.... എന്ന് പാദ്യകളും പക്ഷികളും പാടി നടക്കും.

\*\*\*\*\*